

Omstændighed, at ved den foreliggende Konvention har den danske Stat vel eftergivet Kolonialkasserne de direkte Krav, den havde — af den ganske simple Grund, at den jo aldrig kunde faa de Penge — men idet Regeringen sluttede Konventionen, har den ladet Kolonialkassen blive stillet blottet over for et eventuelt Angreb fra Aktionærernes Side, et Angreb, som støttes paa, at Regeringen ved Anordningen af 18de Juni 1876 har ladet Kolonialkassen overtage lige over for Aktionærerne i Fællessukkerkogeriet en Rentegaranti for 5 pCt. aarlig, en Rentegaranti, der aldrig er bleven fyldestgjort, og som altsaa, hvis man nu skulde gøre den gældende mod Kolonialkasserne, vilde kunne løbe op til et Beløb af langt over 1½ Mill. Kr. Regeringen har ikke søgt at faa denne højst pinlige og ubehagelige Historie ud af Verden, inden den sluttede Konventionen. Man har gjort Forsøg i den Retning, og da det ikke lykkedes, opgav man det og lod Konventionen afslutte og Kolonialkassen blive siddende med dette eventuelle Gældskrav paa sig. Hensynet dertil vil ogsaa, forekommer det mig, kunne medføre, at Kolonialraadsvælgerne sige: Nej, det er nu næsten det værste, som den danske Stat har gjort mod os. — Alt dette i Forening vil jeg tro kunde føre til at antage, at Kolonialraadsvælgerne snarere vilde stemme for Afstaaelsen end mod den. Men hvorom alting er, ingen ved noget bestemt herom, og det forekommer da mig og Flertallet højst besynderligt, at man fra den anden Side ikke vil indrømme os, at vi kunne faa en efter vor Opfattelse ønskelig og nødvendig Oplysning om Kolonialraadsvælgerernes Opfattelse af den hele Situation.

Og hvad er det saa, man stiller i Stedet derfor? Der stiller man en almindelig Folkeafstemning væsentlig efter de Regler, der bleve iagttagne i 1867, men en Afstemning, som ikke foregaar, inden Traktaten er vedtagen, men som foregaar, efter at begge Ting have godkendt Traktaten. Efter at dette er sket, vil man altsaa i alt væsentligt lade den Befolkning paa Øerne, som til daglig Brug ikke har det mindste at sige i Øernes Anliggender, afstemme om, hvorvidt Konventionen er tiltalende for dem eller ikke, hvorvidt de ville afstaa eller ønske at forblive ved Møderlandet. Man har, som jeg alt før nævnte, spottet over, at Antallet af dem, der blive spurgt, var ved det sidste Kolonialraadsvalg kun 366, medens der derimod ved den sidste Afstemning i 1867 var et Antal af

flere Tusinde, som afgave deres Stemmer. Ja, det er nok muligt. Naar jeg ser paa det Reskript til den forhenværende Guvernør for de dansk-vestindiske Besiddelser, Kammerherre Carstensen, som ledsagede det aabne Brev af 25de Oktober 1867, saa ser jeg deraf, at de, der i 1867 bleve kaldede til at stemme, om den da afsluttede Konvention skulde godkendes eller forkastes, vare alle 25-aarige, uberygtede Mænd paa Øerne, som vare raadige over deres Bo, og som enten havde Indfødsret eller i to Aar havde haft Ophold paa Øerne. Det var hele den store Mængde af Mennesker, som, naar jeg undtager de 366, til daglig Brug ikke havde haft det mindste at sige i Øernes Anliggender — det var dem, som i 1867 kaldtes til at afgøre Øernes Skæbne. Og det gik jo, som man havde ventet, selvfølgelig. Konventionen var fiks og færdig, den herfra udsendte ekstraordinære Guvernør, Kammerherre Carstensen, lod Befolkningen vide, at man meget ønskede, at den skulde stemme for Konventionen, og samtidig havde man en amerikansk Kommissær derovre, som selvfølgelig gjorde det samme, og Resultatet deraf blev selvfølgelig — det kunde ikke blive andet —, at Befolkningen, naar den overhovedet brød sig om dette Spørgsmaal, sagde: den Sag er jo afgjort, hvad nytter det, at vi sige nej, lad os hellere faa Ende derpaa. Og da Amerika til Trods for denne tiltalende Afstemning leverede os Traktaten tilbage — den blev slet ikke ratificeret — kom Befolkningen bagefter til Hans Majestæt Kongen, som havde givet den dens Løfte tilbage, og sagde: Vi have kun nødvendig stemt for at komme bort fra Danmark, men vi troede, at det var Deres Majestæts Ønske, og kunde ikke andet, som Forholdene i det hele vare. Anderledes kan det ikke gaa ved en Afstemning som den, der nu er foreslaaet af det ærede Mindretal. Den Befolkning, som kaldes til at foretage denne Afstemning, naar Konventionen er antagen af alle Parter, af Regeringen og af begge de lovgivende Forsamlinger, vil, for saa vidt den skal have noget dermed at gøre, ikke staa mere frit over for Spørgsmaalet, den vil sige: den Sag er jo afgjort, hvad nytter det, at vi komme med Protest derimod? Det er altsaa noget, som Flertallet ikke kan gaa ind paa. Det kan ikke gaa ind paa denne eller overhovedet paa nogen Afstemning, der foregaar, efter at alt er blevet klappet og klart. Og endnu mindre kan det indlade sig paa at lade en saadan Afstemning, der dog skulde siges at være en betryggende Tilkendegivelse af den paa-